

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **B.J.**
skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 28 kwietnia 2026 r.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdansk
z 21 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKa 58/25
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego we Włocławku
z 26 listopada 2024 r., sygn. akt II K 25/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

B.J. został oskarżony o to, że:

1. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 26 października 2015 r. w W., woj. [...] i w innych miejscowościach na terenie kraju oraz poza jego granicami w szczególności w Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z M.I., P.P., A.F., J.I., M.K., K.G., D.S., A.G., A.M., K.W., P.W., P.J., M.K. oraz innymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na

celu popełnianie przestępstw, w szczególności polegających na dokonywaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wewnątrzwspólnotowego nabywania w Holandii od nieustalonych osób, substancji psychotropowych i środków odurzających w znacznych ilościach a następnie uczestniczenia w obrocie nimi na terenie kraju oraz wytwarzaniu przy pomocy nabytych w Holandii prekursorów znacznych ilości substancji psychotropowych w ilościach nie mniejszych niż 10.000 gram amfetaminy, 17.000 sztuk tabletek ekstazy i metamfetaminy, 4.000 gr. kokainy, 20 litrów oleju zasadowego amfetaminy oraz nie mniej niż 22.000 gr. środków odurzających w postaci marihuany, pochodzących z wewnątrzwspólnotowego nabycia oraz nie mniej niż 9000 gr. wytworzonej na terenie kraju amfetaminy, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.;

2. w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 26 października 2015 r. w W., woj. [...] i w innych miejscowościach na terenie województwa [...] i kraju, działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu oraz działając wspólnie i w porozumieniu z M.I. i innymi osobami, wbrew przepisom art. 34 i art. 42 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie substancjami psychotropowymi w postaci amfetaminy w znacznej ilości nie mniejszej niż 9.000 gr., pochodzącej z wytworzenia na terenie kraju przez M.I., tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k.;
3. w okresie od bliżej nieustalonego dnia w 2019 r. do 4 lipca 2019 r. w T., woj. [...] i w innych miejscowościach na terenie województwa [...] i kraju, działając w krótkich odstępach czasu ze z góry powziętym zamiarem, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, wbrew przepisom art. 34 i art. 42 cyt. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci ziela konopi indyjskich innych niż włókniste w znacznej ilości, nie mniejszej niż 1.200 gr., przy czym 4 lipca 2019 roku w

T. posiadał 1.200 gr. ziela konopi indyjskich innych niż włókniste, które nabył od nieustalonej osoby bądź osób w celu dalszej odsprzedaży, tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz w zw. z art. 65 § 1 k.k.

Wyrokiem z 26 listopada 2024 r., sygn. II K 25/22, Sąd Okręgowy we Włocławku uznał B.J. za winnego popełnienia czynu z art. 258 § 1 k.k., z tym ustaleniem, że działalność grupy polegała na dokonywaniu wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wewnątrzwspólnotowego nabywania w Holandii od nieustalonych osób prekursorów w postaci oleju zasadowego amfetaminy i wytwarzaniu z niego substancji psychotropowej, wewnątrzwspólnotowego nabywania w Holandii od nieustalonych osób znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy, kokainy, tabletek ekstazy i metamfetaminy oraz znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany, a następnie uczestniczenia w obrocie nimi na terenie kraju i za ten czyn na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę jednego roku pozbawienia wolności.

B.J. został również uznany winnym występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. sąd wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł jedna stawka.

Nadto ww. został również uznany winnym czynu opisanego w pkt. III nn. uzasadnienia, z tym ustaleniem, że sąd w opisie czynu w miejsce 1.200 gr. ziela konopi innych niż włókniste przyjął 944,1 gr. netto tego środka odurzającego, tj. występku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny po 50 zł jedna stawka. Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. sąd I instancji połączył orzeczone wobec B.J. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny i w ich miejsce wymierzył oskarżonemu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia

wolności oraz karę łączną 150 stawek dziennych grzywny po 50 zł jedna stawka. Ponadto na podstawie art. 45 § 1 k.k. sąd orzekł od ww. oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa w wymiarze 45.337,50 zł. W oparciu o art. 63 § 1 k.k. na poczet kary łącznej pozbawienia wolności zaliczono B.J. okres rzeczywistego pozbawienia wolności.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, w której podniósł:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, w konsekwencji naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie błędnej i sprzecznej z zasadami doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, z jednoczesnym przyznaniem waloru wiarygodności zeznaniom/wyjaśnieniom M.I., które stanowią pomówienia oskarżonego i przyjęciu, że:
 1. w świetle dowodów oskarżony dopuścił się popełnienia zarzuczanych mu czynów, podczas gdy z materiału dowodowego zebranego w sprawie, należy przyjąć odmienne stanowisko, gdzie wyjaśnienia pomawiającego są nielogiczne i niespójne, a oskarżenie opiera się wyłącznie na pomówieniach i stanowi o nierozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść oskarżonego,
 2. w świetle dowodów oskarżony miał uczestniczyć w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy brak jest dowodów wskazujących na istnienie grupy, brak jest cech warunkujących jej funkcjonowanie,
 3. że oskarżony odbył 3 spotkania z M.I. podczas których miałby przyjąć 9000 gr. amfetaminy (po 3000 gr. na spotkanie), gdzie następnie sąd wskazuje, że na jedno spotkanie I. przekazywał po 1000 gr., co wskazuje na niespójność twierdzeń w zakresie przyjętej ilości zarzucanej oskarżonemu,
 4. poprzez błędne przyjęcie, że rzekomy dochód otrzymywany przez oskarżonego cechował się trwałością i ciągłością, co miałoby wskazywać na jego stałość w rozumieniu art. 65 § 1 k.k., podczas gdy zarzucane oskarżonemu (w ocenie obrony niesłusznie) 3 spotkania nie świadczą o stałości rzekomego źródła dochodów;
 5. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego w sprawie i błędne ustalenie, że oskarżony uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci ziela konopi indyjskich innych niż włókniste w znacznej ilości 4 lipca 2019 r. w T.

oskarżony posiadał 944,1 gr. netto ziela konopi indyjskich innych niż włókniste, które nabył od nieustalonej osoby bądź osób w celu dalszej odsprzedaży, podczas gdy z materiału dowodowego można przypisać oskarżonemu wyłącznie popełnienie występkę z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wobec braku jakichkolwiek dowodów świadczących o rzekomym zamiarze dalszej odsprzedaży posiadanych konopi,

6. poprzez nieuwzględnienie wniosków dowodowych oskarżonego o odczytanie odtajnionych zapisów wiadomości na rozprawie co pozwoliłoby oskarżonemu na odniesienie się do ich treści, które w zestawieniu z wyjaśnieniami M.I. powinny zostać skonfrontowane, gdzie z ich treści nie wynika w jakimkolwiek zakresie wola nabywania substancji i środków niedozwolonych:
7. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na korzyść oskarżonego.

- przez co należało przyjąć, iż oskarżony nie dopuścił się zarzucanych mu czynów (z wyjątkiem posiadania znacznych ilości konopi innych niż włókniste, do czego się przyznał wyłącznie w zakresie posiadania).

Formułując powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie B.J. od zarzucanych mu czynów przytoczonych w nn. uzasadnieniu w pkt. od I do II oraz zmianę kwalifikacji prawnej czynu z pkt. III w ten sposób, że w miejsce występkę art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zastosowanie art. 62 ust. 2 ustawy oraz wymierzenie najłagodniejszej kary wobec przyznania się do posiadania środków, jak również o nieobciążenie oskarżonego kosztami postępowania za I i II instancję.

Następnie Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z 21 sierpnia 2025 r., sygn. akt II AKa 58/25, zmienił zaskarżony wyrok poprzez uzupełnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia o art. 4 § 1 k.k. a w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł obrońca skazanego B.J., w której zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. rażąco obrazę prawa procesowego, tj. art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k. poprzez naruszenie prawa oskarżonego do obrony, co miało wpływ na treść orzeczenia; naruszenie to miało polegać na tym, że oskarżony nie został zawiadomiony o terminie rozprawy apelacyjnej, co w konsekwencji uniemożliwiło mu wzięcie w niej udziału, choć miał do tego prawo i zawsze uczestniczył w rozprawach;
2. rażąco obrazę prawa procesowego:
 - a. rażąco obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. (na który to obowiązek powołuje się Sąd Apelacyjny w zakresie kontroli zarzutów apelacji), polegającą na nierozważeniu w sposób należyty zarzutów apelacji, a w szczególności:
 1. bezzasadne uznanie przez Sąd Apelacyjny, że nie doszło do rażącego naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., tj. dokonania dowolnej oceny materiału dowodowego i błędnych ustaleń faktycznych, wbrew szczegółowej argumentacji obrony co do niespójności i niewiarygodności zeznań świadka głównego M.I., braku dowodów na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej oraz nieprawidłowości w zakresie przypisania ilości substancji i wyliczenia przepadku korzyści majątkowej;
 2. bezzasadne uznanie przez Sąd Apelacyjny, że oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego (o odczytanie odtajnionych zapisów wiadomości) nie naruszyło jego prawa do obrony;
 3. bezzasadne uznanie, że nie doszło do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. pomimo istnienia licznych wątpliwości w materiale dowodowym (niespójności w ilości substancji, brak dowodów na obrót narkotykami, opieranie oskarżenia wyłącznie na pomówieniach), o czym szeroko wskazuje w apelacji.

Stawiając powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz utrzymanego nim rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego i uniewinnienie skazanego, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna, dlatego została

oddalona na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do podniesionego przez obrońcę skazanego zarzutu wystąpienia bezwzględnej przesłanki odwoławczej wynikającej z treści art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., należy przypomnieć, że stosownie do treści art. 450 § 2 k.p.k. udział oskarżonego w rozprawie apelacyjnej nie jest co do zasady obowiązkowy, chyba, że prezes sądu lub sąd uzna go za konieczny. Analiza materiałów sprawy dowodzi, że w sprawie niniejszej tego rodzaju decyzja wskazanych organów jednak nie zapadła, a obecność oskarżonego na rozprawie odwoławczej nie była obligatoryjna (k. 6012 tom XXX akt). Z zarządzenia o wyznaczeniu rozprawy apelacyjnej i późniejszych pism procesowych wynika, że do skazanego zostało wysłane zawiadomienie o terminie rozprawy a nie wezwanie na termin rozprawy. Miał on zatem jedynie prawo do wzięcia udziału w rozprawie, a nie był do tego zobowiązany. Skoro zatem, stosownie do treści art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k., do bezwzględnej przyczyny odwoławczej opisanej w tym przepisie może dojść jedynie w sytuacji, gdy sprawę rozpoznano podczas nieobecności oskarżonego, którego obecność była obowiązkowa, a nie, jak w sprawie niniejszej, jedynie fakultatywna – wniesiona skarga wskazująca na uchybienie z art. 439 § 1 pkt 11 k.p.k. - nie może okazać się skuteczną. Już tylko na marginesie wskazać należy, że w sprawie nie doszło do wadliwego powiadomienia oskarżonego o terminie rozprawy apelacyjnej. Wskazując w toku postępowania przygotowawczego adres 87-100 Toruń, ul. M.(..) jako adres do doręczeń w kraju, oskarżony miał obowiązek sprawdzać dostarczaną na ten adres korespondencję, licząc się z tym, że w przypadku dwukrotnego awizowania przesyłki, zostanie ona uznana za prawidłowo doręczoną, ze wszystkimi tego procesowymi konsekwencjami (art. 133 § 2 zd. 2 k.p.k.). Organy bowiem postępowania karnego miały obowiązek nadawać pisma adresowane do B.J. na ten podany przez niego adres, zwłaszcza, że z akt sprawy nie wynika, iż informując Sąd Okręgowy we Włocławku na rozprawie 14 lutego 2024 r., o tym, że następnego dnia opuszcza Zakład Karny w W. - poinformował sąd o tym, że zmianie ulegnie jego adres do doręczeń (k. 5809 – tom XXIX akt). Z akt sprawy wynika natomiast, że skazany B.J. osobiście pokwitował odbiór zawiadomienia o przyjęciu apelacji, jaka została wywiedziona przez jego obrońcę. Sąd I instancji wysłał ją na podany przez B.J. jeszcze w toku postępowania

przygotowawczego adres (K. 6006 verte – tom XXX akt). Mając te okoliczności na uwadze Sąd Apelacyjny wysłał zawiadomienie B.J. z 24 czerwca 2025 r. o terminie rozprawy na ww. adres i po dwukrotnym awizowaniu zawiadomienie zostało zwrócone do Sądu Apelacyjnego w Gdańsku 22 lipca 2025 r. i uznane zostało następnie za prawidłowe doręczone 23 lipca 2025 r. (k. 6026 – tom XXXI akt). Słusznie zatem zauważył prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację – Sąd Apelacyjny w Gdańsku na rozprawie apelacyjnej jaka miała miejsce 21 sierpnia 2025 r. dysponował powyższymi informacjami. Zwrócić również należy uwagę na fakt, że na rozprawie tej obecny był obrońca skazanego B.J. i nie podniósł on jakichkolwiek okoliczności związanych z ewentualnymi nieprawidłowościami w powiadamianiu B.J. o terminie rozprawy (k.6047 – tom XXXI akt).

Odnosząc się do zarzutu 2 kasacji wskazać należy, że lektura uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku stoi w opozycji do zarzutów kasacyjnych i prowadzi do wniosku, że sąd II instancji odniósł się do wszystkich podniesionych w apelacji zarzutów i uczynił to w sposób rzetelny (str. 21-40 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku). Ustalenie to czyni zarzut z art. 433 § 2 k.p.k. oczywiście bezzasadnym. W uzasadnieniu podano też czym kierował się Sąd Okręgowy wydając wyrok oraz dlaczego wnioski i zarzuty apelacji uznał za niezasadne, czym uczynił zadość przepisowi art.457 § 3 k.p.k. W realiach niniejszej sprawy trzeba stwierdzić, że obrońca nie wykazał, aby sąd odwoławczy nie zrealizował obowiązków ciążących na instancji apelacyjnej, co mogłoby mieć wpływ na pozostawanie w obrocie prawnym wyroku niesprawiedliwego. Omawiany zarzut kasacyjny a w szczególności jego część motywacyjna ma charakter polemiczny w zakresie sfery dowodowej dot. czy to wyjaśnień B.J., czy też zeznań świadka M.I., oceny czy rzeczywiście w nn. sprawie brak jest dowodów na istnienie zorganizowanej grupy przestępczej oraz to czy istotnie doszło do nieprawidłowości w zakresie przypisania ilości substancji psychotropowej i wyliczenia przepadku korzyści majątkowej. To samo tyczy się zarzutu dot. sfery postępowania sądu I instancji z wnioskami dowodowymi czy też wskazania ogólnego cyt. „licznych wątpliwości” - bez wskazania jakich.

Taki sposób konstrukcji kasacji jest niewystarczający dla stwierdzenia, że sąd odwoławczy dopuścił się rażącego naruszenia ww. przepisów. W związku

z powyższym Sąd Najwyższy stwierdza, że kasację obrońcy skazanego jako mającej charakter polemiczny z uzasadnieniem sądu odwoławczego, opartej na przeciwnym twierdzeniu co do słuszności wyrażonego stanowiska bez pogłębionej argumentacji, która by wskazywała na rzeczywiste naruszenie przepisów sądu odwoławczego – uznać należało jako oczywiście bezzasadną.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając przy tym kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego skazanego.

Małgorzata Bednarek

[WB]

[r.g.]